

De nom, em podeu dir David

RUTH GALVE

I una obvietat: no hi ha cap altre personatge a la literatura catalana que s'acosti a la sinceritat, profunditat, complexitat i vida intel·lectual del David (Joan Simon)

L'obra de David Vilaseca (Barcelona, 1964-Londres, 2010) es crea i es construeix en un dels grans temes contemporanis —potser el tema—: el jo i la identitat. Aquest és el continuïum de la seva obra i de la seva biografia, des de la ficció autobiogràfica —més autobiografia que ficció— del dietari a *L'aprenentatge de la soledat* (Premi Octubre 2007) —una obra original, intensa i poc llegida, d'una sexualitat descarnada—, fins les seves aportacions en els estudis literaris i artístics a *The Apocryphal Subject: Masochism, Identification and Paranoia in Salvador Dalí's Autobiographical Writings* (1995) o *Queer Events. Post-deconstructive Subjectivities in Spanish Writing and Film, 1960s to 1990s* (pòstum, 2010); passant pels seus inèdits, que inclouen un altre dietari ficcional o els seus articles. La construcció del subjecte i les seves dificultats, la perspectiva del gènere, l'exploració artística i literària d'aquestes qüestions en Salvador Dalí, Jaime Gil de Biedma, Terenci Moix, Reynaldo Arenas, amb el rerefons de Freud, Lacan, Foucault, Deleuze, Kristeva i Žižek, és l'aportació de David Vilaseca a la cultura catalana i europea. La seva llengua de creació és el català, l'anglès i el castellà les acadèmiques; tanmateix, el seu interès no canvia i configura aquest continuïum on les preguntes són constants i les respostes, provisionals. Però la llibertat de la seva escriptura i la seva radicalitat configuren un autor de llarg recorregut.

Es llicencià el 1987 en Filologia catalana a la Universitat de Barcelona i publicà el mateix any una guia de lectura de *Pilar Prim*, de Narcís Oller. El 1985 havíem editat *l'Antologia Poètica Universitària*. A Bloomington, Indiana, féu el màster en Literatura comparada (1989) i es doctorà el 1992 a Londres; era un intel·lectual, que investigava i s'investigava amb intel·ligència i passió en artistes homosexuals sovint exiliats o expatriats. Els seus temes d'estudi eren avançats,

(c) Jordi Play

escrupolosament moderns, amb sòlids fonaments. Un expert en l'estranyament. Un intel·lectual dues vegades malaguanyat: a la Catalunya on no va trobar espais i en els projectes que ja no pogué dur a terme.

«No sé estar sense diari. La vida se me'n va de les mans. Podria dir que en aquestes pàgines sóc "sincer" i que aquí, a diferència de la vida real, "puc ser jo mateix", però la cosa no és tan simple. La funció principal d'un diari no rau a reflectir allò que un és en un punt determinat de la seva biografia, sinó més aviat allò que un, si bé de manera potser encara no del tot conscient, vol arribar a ser. Un diari és una manera d'encaminar-se cap on a un li convé; una manera d'escriure el propi futur.»¹

David Vilaseca va fer un itinerari vital i literari arriscat, intens, lúcida, que transcorre pels viaranyos d'una solitud que ha existit sempre, però que, amb l'estranyament, es perfila com una de les característiques del nostre món.

Ruth Galve és llicenciada en Filologia catalana a la Universitat de Barcelona. Professora de Literatura i Llengua. Coautora, amb Helena Esteve i Lluís Ylla, de *Ser a l'escola. Una pedagogia per descobrir la interioritat* (2013); autora de *L'expressió oral, competència bàsica* (2011); "Palau, amic" dins *Josep Palau i Fabre: l'Alquimista* (2000); *Els fruits saborosos*, de Josep Carner (1987) i coeditora, amb David Vilaseca, de *l'Antologia Poètica Universitària* (1985).

¹ Per a aquesta citació i el títol: David Vilaseca, *L'aprenentatge de la soledat*. València, 3 i 4 (2008).